

TF

AUGUST – 1978

SOVJET UTAV TSJEKKOSLOVAKIA

Innhold:

VÆR DRISTIG — LEDER: GÅ I SPISSEN FOR EN BREI ALLIANSE

21. august-markeringene i år er spesielt viktige. Det blir klart så og si for hver uke som går at sosialimperialismen er på offensiven, at Sovjet er den farligste av de to supermaktene.

Samtidig vokser opposisjonen i Øst-Europa. Den demokratiske delen av den markerer seg sterkere. Allerede i dag utgjør den et stort problem for sosialimperialistene.

I Norge er situasjonen for 21. august gunstig. Opinionen mot Sovjets okkupasjon vokser utvilsomt. Mange — langt inn i de borgerlige arbeiderpartiene DNA og SV stiller større og større spørsmålstekn ved Sovjets ekspansjon, ikke minst i Afrika og på Afrikas Horn.

I denne situasjonen er SV-ledlesen blitt så pressa av opinionen at de er blitt nødt til å stille i stand et opplegg via Kontrast- for å redde skinnen.

Som kjent prøver de å gjøre det hele til et anti-AKP-opplegg med brodd mot «stalinismen». Jeg akter ikke å ta opp dette utspillet her. Jeg mener det er bra dekket gjennom polemikken i Klassekampen (se særlig de seks argumentene som sto i KK)

Jeg vil heller ta opp noen innvendinger som er kommet mot Initiativkomiteens linje. Disse innvendingene har dukka opp bl.a. på sommerleirene. Her er noen av dem:

HVA MED NORD – OMRÅDENE?

• «Sovjets press i Barentshavet og på Svalbard burde vært med i plattformen».

Svar: Initiativkomiteen (enten den finnes i Oslo eller andre steder) får svare for seg sjøl. Min oppfatning er: Sosialimperialismens press i nordområdene er en uhyre viktig sak. Det viser ikke minst de mange ulovlige sovjetiske oppankringene av skip langs Finnmarkskysten i den siste tida. At dette spørsmålet ikke er tatt med i 21. augustplattformen, må derfor *ikke* tolkes som at Sovjets press i nord ikke er viktig. Grunnen er utelukkende forsøket på å skape fronten mot Sovjets okkupasjon *sa brei som mulig*. For det er et faktum at ikke minst DNA — og SV-ledlesen er spesielt interessert i å holde medlemmene sine vekk fra bra 21. augustmarkeringer. De vil gjøre alt de kan for å klare det. (Kontrast-utspillet er ett eksempel). Nord-områdene er et spørsmål de kunne bruke for å hindre ærlige anti-imperialister i deres partier fra å gå med i de bra 21. augustmarkeringene. For DNA og SV-

ledlesen er av de mest Sovjet-vennlige i dette spørsmålet. De vil legge press på medlemmene bl.a. ved å påstå «se, de bruker nord-områdene 21. august, som ikke har noe med dagen å gjøre». Derfor, vi bør alle gjøre det vanskeligst mulig for DNA- og SV-ledlesen å hindre de mange ærlige medlemmene deres fra å gå sammen med andre progressive i bra 21. augustdemonstrasjoner.

Når dette er sagt, mener jeg at det også i år er steder hvor nord-områdene har en plass også i 21. augustplattforma. Tenk på Kirkenes, Hammerfest ol. Like i nærheten foregår nå det ene overgrepet etter det andre fra Sovjets side. Er det ikke rimelig å markere seg mot sosialimperialismens press på sånne steder? Jeg mener det. Det må vurderes konkret, lokalt.

For øvrig, dersom Sovjet trapper kraftig opp overgrepene sine i nord fram mot 21. august, så kan vi jo ikke stikke hodet i sanda og late som ingenting. Da må vi revurdere spørsmålet flere steder enn i Finnmark.

ERITREA VIKTIG 21. AUGUST?

• Noen er uenig i at støtten til Eritrea og mot Sovjet er med. «Eritrea-spørsmålet har ikke noe med 21. august å gjøre», sier noen.

Svar: 21. august skal og må konsentreres til spørsmålet om Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Og det er nettopp det Initiativkomiteens opplegg gjør. Samtidig er det liten eller ingen uenighet om at en også må markere solidaritet med de øst-europeiske folka, bl.a. er opposisjonen i Polen spesielt nevnt. Allerede her er grunnlaget utvida, ganske enkelt fordi disse folka så klart står overfor felles hovedfiende, sosialimperialismen. De lever i et veldig nært skjebnefellesskap.

Og hva da med det eritreiske folket? Det slåss på liv og død mot sosialimperialistene. I våre dager er dette et av de mest avslørende eksemplene på Sovjets aggresjon, og fordømmes over hele verden. Kan vi gå forbi et sånt spørsmål i stillhet 21. august? Det skal i alle fall tungtveiende grunner til. 21. august er først og fremst en kampdag mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Men det er også en kampdag mot den aggressive supermakta som gjennom de mange aggresjonshandlingen samler folk og nasjoner til et kampfellesskap.

HVORFOR MOT USA OGSÅ?

• Noen spør: Er det nødvendig å ha med USA i det politiske grunnlaget? (Mot all aggresjon fra Sovjet og USA, er en av Initiativkomiteens paroler). Er ikke hovedspørsmålet Sovjet?

Svar: Enig. Hovedspørsmålet er *Sovjets* aggresjon. Og det vil helt sikkert komme tider da det er nødvendig å legge enda mer kraft i slaget mot sosialimperialismen.

Samtidig er det et faktum at det er *to* hegemoniske supermakter som driver aggresjon. Det finnes pro-USA-krefter som ønsker å slåss mot Sovjet for å fremme USAs interesser. I den grad sånne krefter prøver å *misbruke*

fronten mot sosialimperialismen på denne måten, ønsker jeg at vi markerer oss mot det. Ellers er det stor enighet om at situasjonen er veldig bra. Markeringene 21. august kan bli virkelig bra dette året. Det avhenger bl.a. av kommunistenes og de revolusjonæres innsats fram til siste dag.

Jeg vil understreke hva jeg mener er særst viktig i tida framover nå:

BREI ALLIANSE!

1) Vi må arbeide usekterisk og hardt for å lage aksjonsenheten så *brei* som mulig. Vi må gjøre det til en spesielt viktig oppgave å forene oss med personer som ellers er uenige med oss, inkludert de som er svært uenige med oss. Hovedfaren i mobiliseringa er så absolutt at vi ikke er dristige nok i arbeidet med å forene de forskjellige kreftene som er mot Sovjets aggresjon.

2) Vi må legge oss i sælen i arbeidet innafor Initiativkomiteene ol. for å invitere med folk fra spesielle grupper. For eks. idrettsfolk, prester, musikere, m.m. Hvorfor har det nesten aldri vært med prester på 21. augustoppøpene? Er det fordi det ikke finnes prester som er imot okkupasjonen? Tøv. Det skyldes først og fremst at vi sjøl har hatt «venstre-ideer om hva slags folk som kan være med i 21. august-markeringene. Dette må vi endre på i år!

3) Efttersom DNA- og SV-ledelsen legger særlig vekt på å hindre sne medlemmer og sympatisører å ta del i bra 21. august-markeringer, bør vi legge stor vekt på å forene oss med disse medlemmene, og hjelpe dem til å bli med i de markeringene de sjøl egentlig ønsker å være med i.

4) Vi bør styrke den galgie tilslutninga.

5) Vi må satse hardt på å overoppfylle underskriftsaksjonen. Bruk lista overalt, spør alle. Erfaringer viser at den som gjør det, får enormt mange underskrifter. I Oslo fikk en aktivist før fellestferien 35 underskrifter blant trailersjåførere. Det skjedde i løpet av noen få dager. Aktivisten satt ikke og veide att og fram og funderte, «kan denne personen egentlig være med?», men gikk rett på sak. Følg det eksemplet!

6) Når det gjelder holdninga til eventuelle Kontrast-utspill og liknende: stå fast på ei riktig linje, mobiliser mange til støtte for den, og be dem om å snu i tide. Det er enhet vanlige arbeidsfolk ønsker i denne saka, som i så mange andre.

7) Innafor Initiativkomiteer ol. tiltak, jobb hardt og usevisk, legg vekt på å forsvare komiteens sjølstendighet og indre demokrati. Legg grunnlaget for et styrka solidaritetsarbeid med opposisjonen i Øst-Europa, også etter 21. august!

For red. Håvard.

ANTI-BYRÅKRATIKAMPANJA

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA — MER KONKRET VEILEDNING?

Ei avdeling har sendt redaksjonen i et lokalblad et innlegg om anti-byråkratikampanja der de etterlyser mer konkret vegledning i gjennomføringa av kampanja. Vi trykker dette innlegget (noe forkorta av sikkerhetsmessige grunner) og det svaret redaksjonen i lokalbladet ga avdelinga. Vi oppfordrer andre til å bidra med erfaringer og synspunkter på det som her blir tatt opp.

Red.

I slutten av november gjennomførte avdelinga et møte for å få fram kritikk av SK, DS, avd. styret og enkelte kamerater. Avdelinga vår er ei arbeidsplassavdeling, men det virker ofte som om vi er den eneste i sitt slag i hele partiet. I de åra arbeidet er drivi, har vi fått lite ros eller ris for noe i det hele tatt. Vi har hatt og har mange problem, men konkret vegledning og hjelp og kontroll fra DS eller utvalg under DS, forekommer nesten ikke. Når våre politiske motstandere sier under de lokale forhandlingene: «Disse regnestykkene går igjen på alle verkstedene ...», må vi smile for oss sjøl. Sånn skulle det vært, men akk. Hvordan driver andre avdelinger kampen mot suspensjonene? På Mo-Jernverket gir partiet ut «Elektroden» så vi i KK. Er det flere plasser dette gjøres? — hvilke erfaringer har de? Vi har fått endel pålegg opp gjennom tida, men har inntrykk av at ingen følger opp, kontrollerer eller kommer med vegledning. Våren -76 sendte avdelinga et lengre

skriv om situasjonen på jobben. vi ba om råd og vurdering. Avdelinga mottok aldri noe svar og da dette blei kritisert våren -77 blei kritikken bastant avvist av DS. Vervearbeidet i industrien går spesielt tregt. Våre egne erfaringer er begrensa og vi har ikke gjort noe gjennombrudd i arbeidet (det går litt bedre nå). Finns det ikke framskredne eksempler vi kan lære av? Vi får ikke annet enn allmenn rettleiing gjennom partidirektiva fra SK. DS trykker gjerne opp noen sider til, men ikke med konkret vegledning.

for avd.styret Jens Olav.

Svar fra redaksjonen i lokalbladet.
Takk for kritikken. En del av sakene dere tar opp må DS diskutere med dere direkte. Vi vil ta opp særlig to saker i kritikken: 1. At laget ikke får konkret vegledning. 2. At arbeidet i industrien ikke følges opp.

**HVA MENER LAGET
MED KONKRET
VEGLEDNING?**

ANTI-BYRÅKRATIKAMPANJA

«Det virker som om vi er eneste arbeidsplasslag i sitt slag i hele partiet», sier dere. Dette er jo en temmelig skarp påstand. Sjølsagt er ikke dere det eneste laget i partiet. Står det ikke daglig erfaringer fra arbeidsplasslag i KK? Sjøl om vi er enige i at partiet ikke har hatt så mange faglige initiativ det siste året, mener vi innholdet i det dere sier viser at vi er ganske uenig når det gjelder kampen mot byråkrati. For — skulle vi lede hvert enkelt lag slik dere antyder, måtte vi ha en temmelig stor stab av «reisesekretærer» i partiet. Det er klart at hvert lag har sine særegenheter, men er det ikke lagsstyrets oppgave å sette de mer allmenne retningslinjene ut i livet? Måten vi generelt kan gi mer særegen rettleiing på er gjennom propagandering av typiske tilfelle. Vi er enig i at vi her har kommet kort, men dette er noe helt annet enn direkte konkret vegledning til alle laga. Vi er også sterkt i tvil om DS vil være istand til å gi slik rettleiing uten ganske stor innsats med undersøkelser på hver plass.

HVER AVDELING MÅ BLI SJØLSTENDIG.

Vi jobber idag for å gjøre hver enkelt avdeling mest mulig sjølstendig. Dette er helt nødvendig for et kommunistisk parti. Vi har også prinsippet om enkel administrasjon og minst mulig forbindelser mellom

partiavdelingene direkte. Kort oppsummert mener vi vår måte å lede på må være:

- enkel administrasjon,
- utvikle sjølstendige avdelinger,
- konkret vegledning gjennom å propagandere typiske tilfelle,
- oppsummering av kampanjer etc. (her er vi også kommet kort),
- direkte vegledning til den enkelte avdeling i store kamper.

BETYDNINGA AV ARBEIDET I INDUSTRIEN.

Ungdomskampanja har vært hovedoppgaven siste året. Det har sjølvsagt gått utover faglige initiativ — og vi må se i øya at vi her ligger etter. Kampen mot krisa må etterhver få større og større plass i arbeidet. Det er derfor viktig at dere raskt kommer på offensiven, tar initiativet sjøl og ikke venter på ei «kokebok» fra toppen. Send erfaringene dere gjør til lokalbladet slik at vi kan propagandere deres erfaringer videre. Slik kan deres eksempel bli til nytte for andre. Vi skal prøve å få andre til å komme med saker som dere igjen kan dra nytte av. Til sist: Dere sier at også avdelingsstyret og enkeltkamerater ble kritisert på møtet. Hvorfor får vi ikke høre noe om feila avdelingsstyret har gjort? Vi tror slik sjølkritikk kan være bra konkret vegledning også for andre.

— Redaksjonen i lokalbladet —

HAR PARTILEDELSEN BRUTT DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN?

1. Jeg både håper og tror at partiledelsen blir glade for denne kritikken, at de ønsker slik kritikk, og at de vil svare på kritikken i TF... Jeg skal ta opp et par sider ved det indre livet i partiet.

MOBILISER PARTI- MEDLEMMENE TIL Å SI SIN MENING:

Er det partiledelsens plikt til å spørre medlemmene gjennom bl.a. TF hva de mener om sommerleirene, hva som har vært bra og dårlig, vilke emner man bør diskutere til neste år? Jeg mener det, men etter det jeg forstår har det ikke blitt gjort foran årets sommerleire. Hvorfor bruker dere ikke metoden mer for å mobilisere partimedlemmene til å si sin mening om viktige saker? Dis-

kutere bl.a. i TF. Det er en motsigelse mellom demokrati og sentralisme. Sentralismen må vi ha for å kunne være et slagkraftig parti. Men en forutsetning for dette er et rikt indre liv der demokratiet blomstrer, folk diskuterer, kommer fram til enhet på de viktigste spørsmåla.

Det er sentralismen som er hovedsida ved organisasjonsprinsippet vårt, og f.eks. nå når vi skriver mai, så nytter det ikke å lansere en stor dikusjon innad i partiet om hva som skal opp på sommerleirene, eller om hvordan de skal organiseres, det er for seint, og vi må følge det som partiledelsen har bestemt.

Det er mitt standpunkt at partiledelsen ikke har brukt de mulighetene organisasjonsprinsippet vårt krever, nemlig demokratisk disku-

**RODE
FANE**

**TIDSSKRIFT FOR KOMMUNISTISK
TEORI OG DEBATT**

Redaktor og ansvarlig utgiver: Knut Johansen
Redaksjon: RODE FANE, Forlaget Oktober,
boks 6875, St. Olavspl., Oslo 1
Distribusjon: RODE FANE, boks 2046, Grünerløkka.
Postgiro: 2 20 84 78
Abonnement: 60 kr. for ett år (6 nr.)
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

UTGITT AV AKP(m-l) NR.3 1978 — 7.ÅRG. PRIS KR. 12

ANTI-BYRÅKRATIKAMPANJA

sjon i TF og avdelingene. Derfor har de brutt den demokratiske sentralismen i sin behandling av sommerleirspørsmålet. Jeg mener derfor at det etter sommeren må lanseres i TF fra partiledelsens side et ønske om at folk skriver inn til TF sitt syn, og evt. i tillegg behandler det som et kort punkt på et avdelingsmøte.

ER ARBEIDERE FOR DUMME TIL Å SKRIVE TEORI?

2. Det er blitt lansert fra partiledelsen at vi trenger store mengder med teoretikere fra arbeiderklassen, og det syns jeg er bra. Men la oss se på hvordan dette blir praktisert. Partiet vårt sitt teoretiske tidsskrift, har det oppfordra folk til å skrive inn, kritisere, være med å bruke marxismen? Nei, det gjør de for det første ikke, og når en sjelden gang en arbeider kommer med noe, så blir de glemt bort. Og her nytter det ikke lenger med *passiv* sjølvkritikk om at dette skal ikke skje igjen. Det må utvikles ei linje for å få folk til å bruke Røde Fane. Skjer ikke dette, kommer det til å komme mye ideologisk grums derfra i tida som kommer. Når vi gjorde opp med høyreavviket på dette feltet, bl.a. slik det sto i programmet fra 1973, så gjorde vi opp med ideen om «hjernetrust», at en gjeng med intellektuelle skulle sitte å studere, og skrive teori, mens arbeiderne måtte jobbe og slite og derfor var for dumme til å skrive teori. Jeg vil nå knekke til med den påstanden at ganske mye at dette er ennå ihvertfall i Røde Fane redaksjonens syn i praksis. I ord er det selvfølgelig umulig å hevde det idag.

DET MANGLER DEBATT I RØDE FANE.

Ser vi på Røde Fane for de 2 siste åra er det nesten ikke diskusjon i det hele tatt, til tross for at Røde Fane kaller seg et «tidsskrift for kommunistisk teori og debatt». Jeg vil hevde at dette er «hjernetrust» opplegg. Har Røde Fane oppfordra sine lesere til å skrive inn og si sin mening om artikler? Det har aldri jeg sett. Kanskje er det slik at redaksjonen er redd for for mye stoff, og dermed skivser vekk masselinja? Isåfall vil det dukke opp mye høyreopportunistiske dokumenter av typen Røde Fane 6/74. (Det første utkastet til et falgig manifest.)

Byråkratiet, bruddet på masselinja i Røde Fanens redaksjon er partiledelsens ansvar. Er det fare for at jeg er subjektivistisk fordi jeg sjøl er et offer. (se Debatt og kritikk Røde Fane 1/78) Faren er der, men jeg mener sjøl å kunne peke på flere saker: lite debatt, ensidig vekt på lange, teoretisk uklare artikler, ingen linje for å mobilisere massene i og utafør partiet til å bruke Røde Fane.

HVA MED STUDIEKAMPANJA?

Jeg vil påstå at her har vært endel slurv fra partiledelsens side. Det er to problemer forbindt med dette problemet. For det første at medlemmene på en skikkelig måte får tilegna seg studiene på Polemikken og bind 5, for det andre og det er kanskje enda viktigere, *kaderforstringa i partiet*. Det skal være studieansvarlige i avdelings styrene. Jeg syns det er god grunn til å spørre partiledelsen: Hvorfor? De har de siste åra (ihvertfall i distriktet

jeg bor) ikke fått veiledning eller blitt kontrollert. De er blitt overlatt til seg sjøl. Det kan knapt kalles en seriøs marxistisk holdning til spørsmålet om studieansvarlige. Dessuten, skal vi fostre opp ledere og en medlemsmasse som skal bli godt skolerte, da må dem hjelpes og utvikles, følges opp av partiledelsen, ikke bli overlatt til seg sjøl. Klassekampen har blitt brukt og det er bra. Men partiledelsen kan ikke kontrollere og drive kaderfostring gjennom avisa vår. Og som veiledning har den vært altfor grunn. Som avslutning på dette andre punktet har jeg lyst til å ta opp spørsmålet om TF. Plutselig fikk vi beskjed om at TF skulle komme ut bare annen hver måned. Fra en representant for DS blir det kort svart på spørsmålet at det hadde vært diskutert problemer i forbindelse med TF, bl.a. at folk leste mindre TF fordi det var så mye annet å lese, fikk ikke tid. Hvis vi undersøker grundig, så kan det godt hende at det er riktig å gi ut TF annen hver måned. Men hvorfor i all verden kunne ikke dere *spurt medlemmene?* Lansert en diskusjon om TF for å høre hva vi hadde å si. Dere har t.o.m. fått kritikk av TF som dere av en eller annen grunn *har unnlatt å trykke*. Hvorfor? Har ikke TF redaksjonen plikt til å svare på kritikk? Isåfall er det på tide å dunke litt advarende i bordet. Jeg kan skjønne at det i ti-

der med raskt økende fascistiske tendenser, kan bli nødvendig å trappe ned endel interne blader, men idag kan jeg ikke skjønne at det skulle være nødvendig å dra inn 50 prosent av mulighetene for å diskutere internt i hele partiet. TF er treigt nok som det er til å få inn innlegg, om det ikke skulle bli enda vanskeligere ved at det bare kommer 6 ganger i året. Men kanskje dere har bedre argumenter enn meg?!

Burde ikke også TF brukes til å fostre folk. Hva skjer med alle innlegg som ikke kommer inn? Får folk vite hvorfor? Nei det gjør dem ikke. Er det en korrekt linje? Jeg syns det burde være en plikt for TF red. både å sende tilbake innlegga og med en begrunnelse om hvorfor de ikke tas inn, evt. også med kommentarer til det politiske innholdet. Det er ei byråkratisk linje å la innlegga til partimedlemmene bare forsvinne. Jeg mener altså at partiledelsen også her har forsømt flere av sine plikter, bl.a. å spørre medlemmene før de indrar 50 prosent av TF, selv om det kanskje ikke er den alvorligste feilen under dette punktet.

3. Det hersker ikke krigskommunistiske tilstander, det er derfor god grunn til å bruke demokratiet i organisasjonsprinsippet vårt mer enn det dere gjør. Kom mer ut og prat med oss da vel!

Kameratslig hilsen JernJesper.

ANTI-BYRÅKRATIKAMPANJA

LIKT OG ULIKT FRA JERN JESPER

Det er en god del fornuftig i «Jernjespers» (JJ) innlegg. Men dessverre blir innlegget skjemma av en ultrademokratisk tendens og noe usaklig kritikk. Jeg skal komme med løpende svar på JJs punkter.

TIL PUNKT 1

JJ mener at SK har *plikt* til å spørre medlemmene om hva som burde være tema for sommerleirene, og når SK ikke har gjort det mener han at SK har brutt den demokratiske sentralismen.

Jeg er enig i at SK allment har plikt til å rådføre seg med medlemmene om viktige politiske spørsmål. Men jeg kan ikke være enig i at SK til enhver tid skal ha plikt til å organisere en partidiskusjon om et hvilket som helst spørsmål som er opp til avgjørelse. SK har nemlig *en plikt til* som JJ (tilfeldigvis ikke nevner), nemlig plikten til å treffe nødvendige beslutninger utfra situasjonen og partiets generallinje. Partiet ville forfalle til en handlingslamme diskusjonsklubb om vi ikke forente demokrati med sentralisme.

Det er riktig at SK ikke organiserte noen diskusjon om temaene for årets leire. Nå har ml-bevegelsen holdt leire i 11 år og vi har ennå ikke bestemt temaene på denne måten. JJ mener vi burde det. Kanskje det. Det er et forslag som må vurderes. Hadde JJ kommet med det før kun-

»Faktum er at de viktigste endringene i sommerleirprogrammet og forberedelsene i år er kommet ut fra en oppsummering av kritikk fra i fjor» sier PS bla. i svaret på Jern Jespers kritikk.

ne vi vurdert det før.

Men har SK undertrykt noen diskusjon om leirtemaene? JJ sier at vi har brutt den demokratiske sentralismen. Da må vi vel ha undertrykt demokratisk diskusjon, men det har vi ikke. Vi har heller ikke unnlatt å høre på råd fra medlemmer og styrer. Temaene og leirprogrammet i år er utforma etter at vi har mottatt noen synspunkter og diskutert hva bevegelsen trenger i øyeblikket. Vi har ikke oppfordra folk til å sende inn forslag til annet enn seminarer, og dersom JJ eller andre var interessert i det, kunne de bare sendt inn forslag og de ville blitt seriøst vurdert.

SK kommer ikke til å organisere noen større diskusjon om sommer-

leirene, men det er sjølsagt opp til enhver å sende inn forslag og kritikk. Vi håper også at det kommer kritikk og forslag til sommerleirboka, sånn at den kan forbedres i neste omgang. Faktum er at de viktigste endringene i sommerleirprogrammet og forberedelsene i år er kommet ut fra en oppsummering av kritikk fra i fjor. Sommerleirboka, sommerleirheftet, opplegg for kurs for folk med oppgaver på leir (som dessverre er brukt i liten grad), kraftig utvidelse av antallet vandrelære osv.

JJs kritikk av at vi ikke lytter til medlemmene skyter derfor over målet. Men, som sagt: Vi skal vurdere om temaene for neste års leire bør legges ut til en eller annen form for organisert diskusjon før vedtaka blir fatta.

TIL PUNKT 2

JJ forsøker å gi inntrykk av at Røde Fane undertrykker enhver arbeider som skriver inn til bladet. Det er riktig at han sjøl er blitt ramma av en byråkratisk feil, og det må kritiseres. Men han er faktisk et nokså enestående tilfelle. Det som bør kritiseres er at vi ikke har løst problemet med å mobilisere i bredden til å skrive i RF. Her har kritikken mye for seg, og jeg kan si meg enig i at det er for mye lange artikler. Både redaksjonen og SKAU vil være glade for flere synspunkter på hvordan bladet kan redigeres bedre og hvordan flere kan trekkes med i arbeidet.

Vi er enige i at kaderforstringa i partiet er for dårlig og for usystematisk. Derfor har vi også slått fast at dette skal prioriteres opp på den nye årsplanen. Men SK har tatt fle-

re initiativer på dette området enn det JJ gir inntrykk av. Vi har blant annet sendt ut et kursopplegg i fjor høst, som distriktsstyret i hans by i all hovedsak har sabotert, på tross av purring fra partiledelsen.

Når det gjelder kritikken av at TF har gått over til utgivelse annenhver måned, så er det en overdrivelse at dette betyr a «dra inn 50 prosent av mulighetene for å diskutere internt i hele partiet». TF er bare en av diskusjonsmåtene i partiet, og også bare ett av flere internblader, sjøl om det er det eneste på landsbasis. Den grunnleggende måten å diskutere på i partiet er gjennom lags-, distrikts- og landsmøter, og denne måten er ikke berørt.

Vi skulle altså spurt medlemmene. Det er mulig det. Men problemet står sånn: Distribusjon av TF hver måned var en sikkerhetsmessig og kadermessig belastning som partiets organisasjonsapparat ikke talte. SK ville ikke fylt sine vedtektsmessige forpliktelser om vi ikke hadde tatt affære. Etter krigen sendte NKP ut sitt medlemsblad i posten til hver enkelt. Om vi kunne gjort det samme så hadde det ikke vært noe problem. Vi mente og mener at vi var tvunget til å gå over til TF hver annen måned, og vi vurderer ikke å legge ut dette til partidiskusjon, fordi det ville vært en hån mot medlemsdemokratiet å diskutere ei endring som det ikke fantes noe alternativ til.

TIL PUNKT 3

Vi er enig i at vi bør utvikle partidemokratiet mer. Vi skal blant annet studere den talen av Mao som nettopp er offentliggjort for å lære av hans demokratiske stil. Det siste

UNGDOMSKAMPANJA

året har representanter for partiledelsen besøkt langt flere lag og DSer enn tidligere. Men vi er enige i at dette bare er et skritt på veien. Når det gjelder laget til JJ har vi faktisk pålagt noen kamerater å studere det og vi har via en del oppmerksomhet til arbeidet der. Erfaringene med det arbeidet har særlig hatt betydning for å utvikle partiets taktikk på arbeidsplassene. Så JJ er ikke så lite ensidig når han gir inntrykk av at SK ikke rådfører seg med laga.

TIL SLUTT:

Jeg er dels enig, del uenig i JJs kritikk, slik jeg har gjort greie for. Jeg synes han bruker en metode med å overdrive som ikke passer for en kommunist, og jeg mener at han delvis krever at partidemokratiet skal forfalle til et meningsløst ultrademokrati. Denne tendensen i innlegget hans må jeg gå mot, fordi jeg mener den strider mot partiets interesser og marxist-leninistiske metoder for ledelse.

På oppdrag fra SKAU
Kameratslig hilsen PS

ROCKEDEBATTEN — OM SJØLKRIKTIKEN FRA KARK

Det er fint at Kark tar sjølkritikk i TF i forbindelse med rockedebatten. Dette kan sikkert medvirke til å føre partene nærmere hverandre. Men vi som er hovedmotparter i denne diskusjonen er langt fra tilfreds og mener sjølkritikken er grunn og inneholder vesentlige feil. Vi skal ikke gå inn på en polemikk som er djuptpløyende, men i stedet ta for oss det prinsipielle i debattens form og innhold.

For vår egen del har vi gjennom debatten innsett og fått en djupere forståelse for det nasjonale spørsmålet i kulturen. Derfor ser vi viktigheta i å legge krefter inn på å utvikle en nasjonal kultur med et proletært innhold. Ekstra viktig blir dette knytta isammen med krigsfa-

ren, og kulturen burde derfor i sterkere grad forberede oss på dette.

Vi innses at rockemusikken kom til Norge som en del av USA-imperialismen sammen med Olabukse, Coca Cola, amerikansk tyggummi osv... Men fortsatt mener vi

at forma i dette angrepet ikke er hovedsida, og at imperialisten har utnytta elementer og i en stor grad hovedsida ved en folkelig og proletær form for å fremme sitt reaksjonære innhold ... På denne måten har de klart å få store deler av proletarungdommen til å godta dette innholdet ved å gripe forma som sin egen.

DEN INTERNE DEBATTEN OM ROCKEN HAR MANGLA.

Debatten mellom Kark og Robert & Gjertrud (R&G) starta ved at Gjertrud (G) reagerte på at daglig leder for Mai, Sæ ind Fⁱ ik, i et intervju i KK sa at kommunistenes linje i musikken var å bekjempe rocken. Hun sendte derfor et innlegg til KK som motsa dette. Innlegget var sterkt forkorta, og en tegning som tok over 2/3 av spalteplassen understreka at det var ikke plassmangel som ga grunn til forkortinga. Innsenderen Kark fikk svare på dette bl.a. ved å kalle G for revisjonist, stå for ei falsk masselinje, og seinere også å gå imperialistenes ærend (det siste fra Materialisten nr. 1 -77). I en ekstern debatt i Samspills regi stilte disse to opp som motdebatanter. Dette var en ekstern debatt mellom to kommunister uten at det hadde foregått en intern debatt eller blitt lagt fram noen politisk linje for debatten. Gjertrud mente dette var feil og i strid med partiets linje for demokratiske diskusjoner og sendte inn to innlegg og flere purringer innad. Etter *1 ar* fikk hun svar og unnskyldning på hvorfor innlegget ikke var kommet inn og at det ville komme i et av de første nummera. Det har nå gått to år siden da, og ennå har ikke innleg-

get kommet så vidt vi veit. Vi får håpe at det samme ikke skjer med dette innlegget.

KARKS LINJE ER BLITT OPPFATTA SOM PARTIETS LINJE.

G. er ikke særlig opptatt av eller har andre spesielt gode grunner for å forsvare rock. Tiltross for dette blir hun av Kark kalt rockefantast (*Materialisten* 1-77). Denne debatten mener vi langt fra tjener den revolusjonære bevegelsen, men skarpest av alt er det at det har vært en debatt mellom partimedlemmer uten at den har vært ført internt, og uten linjer. KK's redaksjon og redaksjona i *Materialisten* har uforbeholdent stilt seg på Kark's side. Dette er ei linje som kan forsvares i debatt med åpenbart reaksjonære, eller hvor det er klart at motparten fremmer linjer som åpenbart tjener reaksjona. Når denne debatten ikke blir ført innad, og den ene sidas synspunkter får dominere, uten at det er framlagt retningslinjer for debatten, som om det skulle være ei linje, medvirker dette til å kveie all debatt, og styrke ideer som man ikke veit om er rett. Dette bidrar ikke til å sette ulike linjer opp imot hverandre, og strider mot prinsippet enhet/kritikk/enhet.

R. deltok også i KK debatten og skreiv et lengre innlegg til *Materialisten* i sammen med G. Dette innlegget kom *1 ar* etter at det var innsendt og blei imøtegått av Kark i samme nummeret (nr. 1 -77) på etter vårt skjønn en arrogant og uvitenskaplig måte.

UNGDOMSKAMPANJA

»Et eksempel var at Bazar var på Nord-Norgesturne og fikk ikke jobbe i 7 mai på et mallagsarrangement fordi de representerte en imperialistisk kultur. Dette var de praktiske resultatene av rockedebatten» sier R&G.

MUSIKALSKE STILARTER HAR IKKE KLASSEKARAKTER.

Na er det riktig at vi på noen punkter tok feil og at innlegget var prega av svakheter. Særlig gjaldt dette i kunnskapene om det nasjonale spørsmålet. Men vi står fortsatt på at hovedsida i innlegget var rett, og at Kark i hovedsak tok feil. Innlegget fra R&G forsøkte å streke opp linjer for debatten og argumenterte mot at musikalske stilarter har klassekarakter. (En stilart er en sammenfatting av former, ikke innhold, men vi i historiske og materielle sammenhenger bli brukt for å tjene et visst innhold. Stilarten vil derfor i mest mulig grad være tilpassa det innholdet som blir fremma i stilartens epoke, men kan i en gitt situasjon tjene et annet innhold. Derfor har ikke stilartene klassekarakter.) Denne debatten er prinsipielt viktig og viktigere enn om rock (nva er na det?) er reaksjonært eller ikke. Fra vår side er rockedebat-

ten ei brekkstang for denne debatten. Discopopen, Wienerklassisismen, cooljazzen, kan ved et slag bli kalt reaksjonært og lyst i bunn ved at et klokt hode har funnet ut dette. Spørsmålet må bli løst. Har en stilart klassekarakter eller ikke? Kan vi bruke punk eller discopop til å reise ungdommen til kamp? Kan vi bruke alle stilarter innen kunsten i kampen for sosialismen? Hva vi så skal legge hovedvekt på er et spørsmål om taktikk og strategi.

KARK MÅ GRANSKE ROCKENS HISTORIE.

I sjølkritikken til Kark blir det påstått at G står for ei «rock deg røde»-linje. Denne maten av argumenter på er farlig og er rein demagogi. G påsto at rocken har et proletært opphav, noe som er ei vurdering av historia til rocken. Kark påstår så at rocken blei skapt i platestudioa for å tjene imperialistene i USA. Det er viktig at denne historikken blir nøye

granska før man slenger fram med påstander. G. har aldri ment at de 14 kremgule caddilacene til Elvis eller det kvinnesynet han fremmer i lekstene, eller for den saks skyld, de imperialistiske superprofitene som plateselskapene har høvet inn på rocken, tjener til å reise arbeiderungdommen til kamp mot all utbytting. Hvor han da får rock deg rød fra, må være fra andre enn G.

ROCKEDEBATTEN MA FORTSETTE!

Kark går i sjølkritikken sin inn for å nedlegge rockediskusjonen, slik at vi kan konsentrere oss om konkrete tiltak. Men med hvilken musikk? Revolusjonær puak, avantgardjazz av folkemusikk, revolusjonære symfonier, glad-jazz, nygammel dansemusikk, folkeviseleik eller hva?

Jeg tror nok at i det praktiske vil både Kark og vi skjønsmessig prøve å vurdere hva som er bra, men hvor er linja? Vi kan lære av Vømmølsuksessen. Men hvordan? Kark sa at Arbeidslaget var i fare ved den utviklinga de hadde mot rocken (KK). Skarpe skyts var fra flere hold satt inn mot Bazar, som klart skulle være et uttrykk for en dekadent rockekultur. Mange reagerte sikkert på Bazars lydnivå, eller at låtene var lite sangbare som allsang, eller ikke hadde et tilstrekkelig folkelig preg. Det blei nevda at de ikke skulle satse ensidig på ungdomskultur fordi det skapte barrierer mellom generasjonene. Et eksempel var at Bazar var på Nord-Norgesturne og fikk ikke jobbe 17 mai på et mållagsarrangement fordi de representerte en imperiali-

Det tok ett år før R&Gs innlegg kom med i Materialisten. Innlegget blei imotegatt av Kark i samme nr.

stisk kultur. Dette var de praktiske resultatene av rockedebatten. Vi kan ikke utsette rockedebatten, og debatten om musikalske stilarter, den må gå hand i hand med utviklinga av musikkbevegelsen. Vi skal styrke kulturen, men ikke prinsippløst. Kark bør ta på seg en større del av skylda for skyttegravsstillinga. Han lanserte ideen om et hagegjerdet rundt de 100 blomstene, og var med på å bestemme hvilke blomster som var ugras. Dette har skapt unødige motsigelser hos masser av progressiv, musikkinteressert ungdom, musikere og i det progressive musikkmiljøet. Disse motsigelsene må det bli rydda opp i slik at en slagkraftig progressiv musikk når ut til massene og blomstrer under partiets ledelse.

Tilslutt oppfordrer vi folk til å utdype spørsmålet om form og innhold. Har en stilart klassekarakter? Hva slags musikk bør vi satse på idag?

ROBERT & GJERTRUD

UNGDOMSKAMPANJA

KOMMENTAR TIL SJØLKRI- TIKKEN FRA KARK

Jeg synes det er bra at Kark har tatt sjølkritikk, men jeg er ikke fornøyd med den. Det tyder på at han iallefall ikke har forstått omfanget og konsekvensene av de feila han har stått for.

KARKS LINJER HAR BLITT PARTIETS LINJER.

Han slutter innlegget sitt i TF med å si at aktørene våre på rockeområdet har fått lite hjelp og oppmuntring i de siste åra. Dette er en fordreid beskrivelse av situasjonene. Aktørene har i de siste åra, nesten med hell, blitt knust hver gang de har stukket hodjet fram. Derfor mener jeg at sjølkritikken til Kark ikke er djup og omfattende nok. For det er nemlig slik at han må ta en stor del av ansvaret for den situasjonen som er beskrevet ovenfor. Hans linjer har i stor grad blitt oppfatta som SKs og hele AKP(m-l)s linjer, både i og utenfor m-l-bevegelsen, og mange partimedlemmer har fulgt dem som om de var det. derfor har hans feil fått så stor gjennomslagskraft. Og jeg tror også at partiet må ta sjølkritikk for å ha neglisert denne debatten for lenge, dvs. unnlatt å få noen linjer på spørsmålet og overlatt det hele til Kark. (Og tilslutt mener jeg at alle vi som aldri har vært enig med Kark skal kritiseres fordi var har gjort alt for lite for å utdype vårt syn og stå på og slåss igjennom våre standpunkter. Vi må lære oss til

større selvstendighet!)

KARK HAR STÅTT FOR INNSNEVRING, SEKTERISME OG MORALISME.

Poenget er i alle fall at m-l-bevegelsen har gjort seg selv en bjørnetjeneste med Karks linjer i rockedebatten; det har betydd innsnevring, sekterisme og moralisme. Jeg er enig i at vi må stille spørsmål om hvilken musikk revolusjonen skal seire til tonene av. Men jeg synes det er galt når vi som er unge kommunister og går på diskotek skal ha dårlig samvittighet og føle oss annenrangs fordi vi liker det. Slike tanker har hindret oss i arbeidet blant ungdommen.

LA HUNDRE BLOMSTER BLOMSTRE

Jeg er enig med Kark i at «Revolusjonære som driver med musikk bør bruke mesteparten av kreftene i praktisk bygging av en musikkbevegelse med revolusjonær og progressiv målsetting. «Dette står ikke i motsetning til det jeg synes er det aller viktigste i en tid med lære og flere angrep på de demokratiske rettighetene: La hundre blomster blomstre og tusen tankeretninger strides. Vi må være allsidige, styrke bredden og oppmuntre til hektisk aktivitet overalt der noe trengs å gjøres. Så finner vi sikkert ut mye mer enn det vi vet idag om hva som

tjerer oss ...best i kampen for revo-

lusjonen og sosialismen.

JOHANNA

HVEM TJENER PÅ KARAKTERENE?

Vi har hatt en diskusjon i avdelinga vår om karakterer i skolen der vi fikk fram en skikkelig motsigelse. Mitt syn på dette skal jeg prøve å legge fram her. Karakterene i skolen undertrykker i dag elevene på en tyrannisk måte. De dreper gleden ved å lære. De hindrer elevene i å fordype seg i ting de er spesielt opptatt av. De begrenser lærernes mulighet til å legge opp undervisninga. De hindrer en kritisk innstilling til «stoffet». Når jeg sier «hindrer», mener jeg ikke det absolutt, men at det legger hindringer i veien. Karakterene har i tillegg en viktig funksjon, nemlig å disiplinere elevene. Få dem til å gjøre som de får beskjed om. Kanskje er dette det viktigste borgerskapet oppnår ved karakterene? Jeg tror det.

HVEM TJENER PÅ DETTE?

Jo, det er borgerskapet som vil ha disiplinert arbeidskraft som kan en-

del helt nødvendige ting for at den avanserte teknikken vi har i dag, skal kunne betjenes. De ønsker altså en arbeidskraft som har lært en del tekniske ferdigheter og som er lojale overfor systemet. Sjølsagt er de lite tjent med opposisjonelle «bråkmakere». Av elevene finnes det barn av dette borgerskapet som kommer til å bli borgere og som derfor har objektive historiske interesser av at karakterene finnes. Dette forandrer ikke på at i skolesituasjonen, mens de er elever, vil det til og med være mulig å få med noen av disse i en enhetsfront mot karakterene. Dette fordi borgerunger også kan bli tapere, stryke til eksamen, bli tvunget til å lese en masse ting de ikke har lyst til og interesse av. Av dette sier det seg sjøl at arbeiderklassens unger er de som aldri vil være tjent med karakterer, fordi de aldri har interesse av å bli en drill, lojal arbeidskraft for bor-

UNGDOMSKAMPANJA

gerskapet. Om dette vil bli forandra etter en sosialistisk revolusjon, det er en annen diskusjon.

HVEM ER «FLINKE» OG HVEM ER «SVAKE»?

Noen elever blir skoletlinke, andre blir skolesvake. Målestokken for dette er om de lykkes i borgerskapets oppdragelsesansatt. Det er derfor klart at borgerunger har en fordel når de kommer fra et miljø der oppdragelsen er prega av det samme ideologiske innholdet. I tillegg har borgerunger ofte den fordel at de er mer vant til bøker og er ofte blitt lest mer for som små. Dette gir dem et forsprang på unger fra et intellektuelt mindre stimulerende miljø. Dette fører imidlertid ikke til den konklusjonen at de «flinke» elevene kommer fra borgerskapet. Men det er sann at borgerunger letter blir «skoleflinke». Det er ikke uvanlig at barn fra arbeiderklassen får gode karakterer på skolen. Men det er mindre vanlig.

HVEM SKAL VÆRE MED I ENHETSFRONTEN MOT KARAKTERER?

Sjølsagt alle som blir undertrykt av karakterene, og det er det store flertall av elevene. Og da må vi gå tilbake og se hvem som er tjent med karakterene og hvem som ikke er det. Enhetsfronten vil bestå av elever fra arbeiderklassen og det arbeidende folket, ispedd noen unger fra borgerskapet. Det vil være helt feilaktig her å sette opp et skille mellom dem som er «skoleflinke» og dem som er «skolesvake». Da vil man komme i den situasjon at elever fra arbeiderklassen faller utenfor enhetsfronten. Det er nemlig ikke sann at de «skoleflinke» er tjent med karakterene fordi de er «flin-

ke». Også blant disse oppfattes karakterene, de uforberedte prøvene og eksamener ofte som en stor nepotpakjenning. Det er sann at de også blir ensretta med borgerpropaganda for å bli disiplinerte. Hadde det vært sann at de «flinke» er borgerunger, ville det stilt seg annendess.

KARAKTERENE SPLITTER ELEVENE

Det er også sann at karakterene tvinger som splitt og hersk innafor fronten, som «sukkerdraserte» kjeller. Det betyr at borgerskapet best Meip av karakterene kan grette skiljer inn mellom de «flinke» og de «svake» og får det til å se ut for noen av de «flinke» arbeiderungene som om de har andre interesser enn de andre som er undertrykt. Det betyr jo ikke at vi skal gå med på dette og si at de «flinke» tjener på karakterene. Jeg mener at vi historisk kan trekke fram eksempler på at «skoleflinke» har stilt seg i spissen for kampen mot krakterene og at det derfor er viktig å trekke også disse med i kampen. Jeg vil derfor av vise en linje som går på å bryte med vennekretsen sin hvis disse er «flinke». Jeg mener det er «venstre» å kategorisk si at man først må jobbe med de «skolesvake». Hvis en progressiv eller en kommunist på en skole har venner som tilhører de «flinke», mener jeg taktikken må være at han/hun ikke bryter med disse, men fortsetter å jobbe med dem for å få dem aktive i fronten mot karakterene. Samtidig må fronten trekke med seg dem som blir mest tyrannisert av karakterene, og det må «varmann» se på som en viktig oppgave og gjerne prøve å få vennene sine med på.

ODDGEIR

UTTALELSE VEDTATT ENSTEMMIG PÅ ÅRSMØTET I ET RU

Bygg RU har nå avholdt et vellykket årsmøte. Bygg RU har det siste halvåret hatt en kraftig utvikling politisk, og vi har tredobla oss i antall. Vi har i dag mange nye medlemmer som ikke har drevet politisk arbeid før. Med dette grunnlaget og med et årsmøte som har utviklet enheten i laget på et høyere nivå, har vi nå et bra utgangspunkt til å rekrutere breitt og å reise kampen på byggeplassene mot færing arbeid,

diskriminering og traksering av unge arbeidere.

Bygg RU er stolte av å være AKP(m-l)s ungdomsorganisasjon og vil sammen med partiet styrke kampkrafta til proletariatet i bygging. Vi vil med dette hilse partiet og venter nye fem år med AKP(m-l) i spissen for arbeiderklassens kamper i Norge.

Bygg Rod Ungdom

VI HAR VERVA MANGE NYE MEDLEMMER

Vi er et stort RU-lag som i den siste tida har verva mange nye medlemmer. Vi har hele tida hatt en dristig og pagaende stil overfor alle de folk vi på en eller annen måte har kontakt med, enten de jobber i PAC-grupper, sammen med oss på skoler eller «bare» er folk vi kjenner fra ungdomsklubben.

Vi har diskutert grundig med dem, vi kjenner etter en plan. Vervinga blei satt som en hovedoppgave for laget i en periode og da blei alt vi

jobba med knyttet sammen med verving. Vi brukte systematiske lister, og sjøl om samtalene med folk ikke var vellykket første gangen vi snakka med dem, blei motsigelsene notert ned, diskutert med de andre kameratene og folk oppsøkt på nytt. Den første delen av denne kampanja brukte vi på endel «viktige» personer i ungdomsmiljøet. Da disse blei medlemmer, gikk de sammen med oss og rekrutterte flere.

Studiesirkler er viktige i vervear-

UNGDOMSKAMPANJA

beidet, men det nytter ikke å vente på et perfekt studieopplegg. For noen er sirkel bra for å løse endel viktige motsigelsr før de blir med, men for andre er ikke sirkelen god nok. Vi har eksperimentert oss fram med lysbilder, høgtlesning fra bøker, filmer fra Linjegods, Brygga, lest aviser sammen med folka o.a. istedenfor å ha *møter* på sirkelen. Dette gjelder særlig helt unge folk. Vi må heller ikke sette opp krav om at folka skal gjennom en sirkel før dem kan bli med. Det er en fare for at sirkelarbeid kan bli ei sovepute for å la være å ta opp spørsmålet om å bli med i RU.

Vi har hatt muligheten til å samle våre nære venner ganske ofte hjemme hos noen av de eldre medlemma av RU. Her har vi hatt forskjellige «temakvelder» utfra hva ungdommen er interessert i å snakke om. Vi har snakka om teori, presentert RU, diskutert betydninga av å være organisert, hvorfor ungdommen blir undertrykt, hvordan forholda er for ungdommen under sosialismen (illustrert med lysbilder fra Kina). Disse møtene har vært åpne. Folka har blitt kjent med RU og RUs politikk, og de har sjøl vært med på å skape et miljø i og undt RU-laget. Medlemskap har vi tatt opp på disse møtene og med de forskjellige folka hver for seg etterpå.

HVEM KAN BLI MED I RU?

I løpet av vervearbeidet er det mange motsigelser som har dukka opp og som det har vært kamp på. Her er noe av det viktigste vi har oppsummert:

– Det er motsigelser på hvem som kan bli med i RU. Vi har hovedsaklig vært uenige om hvor mye «poli-

tisk nivå» vi skal «kreve» av folk. Uansett om det blir sagt at folk skal skolerers innafor, er endel kamerater perfeksjonister. De vil ikke godta «helt blanke» folk, og glemmer at et sted må ungdommen begynne. Mao sier at det bare er et kriterium for å vurdere om «et ungt menneske er en revolusjonær, nemlig om han er villig til å smelte sammen med arbeidernes og bøndenes brede masser og om han gjør det i praksis.» (fra «Utviklingsretningen for ungdomsbevegelsen»)

– Det er motsigelser på å stille verving som en egen oppgave. Vi har gjort det og har drivi det som en kampanje over lang tid.

– Det er motsigelser på hvor pagaende vi skal værre. Ofte brukes sikkerheten som unnskyldning for ikke å spørre folk om medlemsskap i RU. Vi har vært dristige og pagaende og har oppnådd store resultater. Skal vi få med flere kan vi ikke gjemme oss bort.

Her er endel andre uttalelser fra anti-verve-linja: «Det er ikke alle som passer inn, RU-ere er en egen type folk. Ungdommene må forandre seg først», «Vi er mange nok»(!), «Vi har en egen stil, vi må forandre oss først», «Vi har for mange motsigelser, vi må konsolidere laget først», «Det er ingen vits å snakke medlemsskap med de folka, dem skjønner ikke hva vi driver med», osv.

Vi trur mange av disse motsigel-sene/ideene er framme i mange lag i forskjellige varianter. Og de dukker opp igjen og igjen. Skal vi få skikkeligg begrep om vervinga må vi få kameratens ideer fram i lysset og diskutere dem. Dessuten, organisert og systematisk verving er avhengig av at laget skjærer ned an-

KVINNEKAMPEN

dre oppgaver til beinet og konsentrerer alle kreftene om vervinga i en

periode, som absolutt hovedoppgave for laget!

TRINE og EVA

VIKTIGE ERFARINGER FRA 8.MARS-ARBEIDET

ØNSKE OM BRED ENHET

8. mars i år betydde noe nytt. Enheten rundt og i int. komiteen var bredere enn på lenge. KF og de uorganiserte kvinnene sto for mobiliseringa i all hovedsak. Vi synes det er viktig å summere opp denne kampanja og ber om at leserne fortsetter diskusjonen gjennom innlegg. Vi vet at mange underveis var uenige.

Hovedlinjene som KF presenterte tor 8. mars var riktige: Ønske om bred enhet mellom kvinneorganisasjonene på viktige internasjonale saker og aktuelle kvinnekampsaker, ingen konsesjoner til sosialimperialistiske paroler, gjøre dagen til alle kvinners dag og ikke bare kvinneorganisasjonenes dag. Dette var et riktig utgangspunkt, som partiet støtta.

Men denne linja vant ikke fram uten slag. To avvik var særlig tydelige. Ett kom fra høyre og var representert ved de kameratene som ønska å gi etter for lederne i de andre organisasjonenes krav om «sjølkritikk»! I utgangspunktet ønska aldri disse lederne enhet, men stilte dette kravet for å få det til å se ut som KF brøyt samarbeidet. De som hardest gikk inn for at KF måtte gjøre sjølkritikk forstod ikke at:

- kravet om «sjølkritikk» ikke var et ønske om enhet, men om splittelse.

- den eneste sjølkritikken de ville godtatt var nedleggelse av KF.

- Hadde vi gått med på denne ensidige sjølkritikken, ville vi påtatt oss ansvaret for at tidligere samarbeid ikke ble noe av (noe som er feil) og stilt oss i en umulig situasjon for sei-

KVINNEKAMPEN

nere samarbeidsforhandlinger. («Dere gjorde sjølkritikk i fjor, går dere tilbake på den nå, dere har ikke lært osv.»)

— å gå inn for diskusjon om «sjølkritikk» ville ført diskusjonen over på hva som skjedde tidligere år, ikke hvorfor det var grunnlag for enhet i år. Denne diskusjonen var de andre organisasjonenes ledere livredde for, fordi de visste at ønsket om enhet blant deres egne var stor og fordi de ikke ønska å ta avstand fra KF's paroler som har masseopplutning.

Alt i alt var dette avviket å gi etter for revisjonistisk press, slik alle kamerater kjenner det, enten der er i faglig eller andre sammenhenger. De revisjonistiske lederne forsøker å kriminalisere oss, sier vi er umulige å samarbeide med, ødelegger alt, osv. Dette benytter de også overfor KF. Etterpå har de vist seg at de uorganisererte som gikk i toget syntes dette kravet var tullete og at KF gjorde rett i å avvise det. Dette viste seg også i at vi hadde bare liten tilbakegang fra i fjor, mens de andre tapte mer, nettopp fordi massene avslørte at det var de som ikke ønska enhet.

«VENSTRE-AVVIK»

Det andre avviket kom fra «venstre». Det var mange kamerater som var uenige i at KF burde la klare Sovjet-paroler som «Sovjet ut av Tsjekko» ligge hjemme denne dagen av hensyn til den enheten som var opnådd med Kvinneforbundet. I initiativkomiteen samarbeida KF med medlemmer fra Kvinneforbundet om skikkelige anti-imperialistiske paroler mot supermaktene, som blei vedtatt på det åpne møtet og som disse medlem-

mene godtok. Dersom KF hadde pressa på med klare anti-sovjetiske paroler, måtte de andre ha gått ut av samarbeidet av hensyn til Kvinneforbundet. A fremme slike paroler ville vært det samme som bevisst å bryte med Kvinneforbundet. I en situasjon hvor KF var i enhet med dem og medlemmer fra de andre organisasjonene og uavhengige på et skikkelig anti-imperialistisk grunnlag og hvor initiativkomiteen var i kamp med samarbeidstoget, ville det virkelig være å slå i alle retninger og skaffe seg så få allierte som mulig. På denne måten ville KF ha fremstått som virkelige splitere som ikke kunne samarbeide med noen. I stedet valgte de å samarbeide på skikkelige paroler og ikke bringe alle uenigheter opp i dagen.

Mange kamerater har hevdet at dette var feil — skriv inn!

MASSEMOBILISERING

En siste erfaring: I en kamp som 8. mars-enhet, er alltid den viktigste delen av taktikken mobilisering av massene. Dvs. at uten dette arbeidet, hjelper alt annet lite. I begynnelsen var det slik at det blei lagt altfor stor vekt på forhandlinger i forhold til massemobiliseringen. Til og med blei de fleste av KF's medlemmer holdt uvitende om hvordan det stod til og følgelig var entusiasmen der heller laber. Men etter et forkvinnemøte (som innebar et avvik i forhold til Sovjetparolene, men ellers var bra) og et åpent møte hvor KF-medlemmene og andre *rikkelig* var med og avgjorde forholdet til Kvinneforbundet og parolene, løsnet det i KF og fra dette tidspunktet gjorde KF en svært god

jobb. Alle dem som trur at KF ikke kan spille en slik rolle bør tenke over hva *vare feil* har av betydning for hvordan KF jobber. Det viste seg i 8. mars-arbeidet at det var

KF-medlemmene og de uorganiserte kvinnene som var de virkelige heltene.

DS-medlem

HAR KVINNEFRONTEN SKIFTA LINJE?

Noen kamerater mener at pariet og Kvinnefronten har skifta linje fra 8. mars i fjor til i år. De tar utgangspunkt i at enhetsarbeidet hadde framgang mange steder i år og førte til større tog og stor entusiasme. Og at vi har vært en viktig kraft i å få dette til. Det er jeg enig i. Men jeg er uenig i at framgangen skyldes at vi eller KF har skifta linje.

— Vi har hele tida gått inn for at KF skal samarbeide med andre kvinneorganisasjoner og andre når vi er enige om viktige kampsaker. Også ifjor 8. mars tok KF initiativ til paroler som nettopp kunne samle alle som var imot kvinneundertrykking, uansett organisasjon. KF's historie har mange eksempler på samarbeid, både 8. mars og f.eks. i abortaksjonen i tilknytning til forrige abortlov.

— Den rabiante hetsen mot KF og motviljen mot ethvert samarbeid med KF hos enkelte revisjonister i ledelsen for de andre kvinneorganisasjonene begynte for alvor da KF klart retta kampen mot kapital og stat. KF stilte krav om at en demonstrasjon på den internasjonale kvinnedagen 8. mars måtte ta stilling mot imperialismen og for frigjøringsbevegelsene. Jeg mener dette

var et riktig krav. Bl.a. Brød & Roser gjorde til slutt vedtak mot ethvert samarbeid med KF. KF fortsatte å ta enhetsinitiativer f.eks. om markering av et-års-dagen for den nye abort-lova. Brød & Roser avsto — de hadde behov for å markere seg sjøl.

— Jeg mener vi har gjort lite for å forene oss med vanlige medlemmer og presse ledelsen i de andre kvinneorganisasjonene til å gå med på samarbeid i enkelte saker. Men det er noe helt annet enn å gi inntrykk av at vi har vært mot samarbeid og de andre for.

HVORFOR HAR ENHET VÆRT MULIG PÅ FLERE STEDER 8. MARS I ÅR?

Noen momenter:

— Klassekampen har skjerpa seg, nasjonalt og internasjonalt, f.eks. har Azania og Eritrea brakt frigjøringskampen nærmere og gjort det vanskeligere å hevde at det ikke er noe for kvinner. Flere har sett supermaktens rolle — også Sovjets.

— Kvinnekampen har utvikla seg — spesielt kampen mot porno og kvinnediskriminerende reklame

KVINNEKAMPEN

har bundet sammen kvinner på tvers av organisasjonene — kvinnene ønsker enhet i kampen om hovedsakene.

— KF har styrka sin innflytelse — spesielt gjennom pornobåla.

— Kvinneorganisasjonene i Oslo samarbeidet over lengre tid om Liv og Rannveig-saka og om felles pornodemonstrasjon. Brød & Roser ble nødt til å gå fra vedtaket mot et hvert samarbeid — de vedtok støtte til pornokampen og at KF's innsats var bra. De tok initiativ til å invitere KF 8. mars.

Disse gunstige faktorene ville ikke av seg selv gitt resultater. I tillegg hadde vi en taktikk som gjorde det mulig å forene seg med kvinner i og utenfor organisasjonene og presse ledelsen til å gå med på enhet på et bra grunnlag. Altså: En riktig

taktikk — i samsvar med de objektive forholda.

Jeg mener at de som hevder at KF har skifta linje, i virkeligheten sier at det er KF som har ansvaret for at det ikke ble et tog i storbyene i fjor. Dette synes jeg er det samme som revisjonistene sier når de i Oslo krevde at KF skulle gjøre sjølkritikk for ifjor før samarbeid var aktuelt. Eller hva er forskjellen? Jeg vil oppfordre kamerater som er uenig med meg til å svare. I vurdering av KF's linje og praksis vil jeg oppfordre alle til å studere Mao: Arbeidsmetoder i partiutvalgene: «Trek to skillelinjer: Det ene mellom Yenan og Hsian, mellom revolusjon og kontrarevolusjon...»

Dessuten: Artikkelen om ensidighet i siste nr. av TF.

RIGMOR

PARTIET MÅ VÆRE LEDENDE — OGSÅ I DAGHJEMS- KAMPEN!

«Dere går mot partilinja i daghjemskampen» skriver Ulla i TF for november. Hun utdyper kritikken ved å peke på at Daghjemsaksjonen (i Oslo) gjentar gamle feil med ikke å slåss for at alle barn skal få gratis daghjem nå, ikke bare en gang langt inn i framtida. Videre sier Ulla at propagandaen til fronten i ord og vendinger ligner statens måte å uttrykke seg på. Politikken blir økonomistisk. Propagandaen sektetrisk. Jeg er enig i kritikken og vil

prøve å trekke fram noe av det jeg tror er årsaken til feila. Men først vil jeg be Ulla eller andre utdype hva feila i propagandaen var er. Kom med konkrete eksempler, skriv til TF eller oss.

DAGHJEMAKSJONENS FEIL

Jeg tror både fronten og partiet gjør feil i daghjemspolitikken. Frontens feil består i mye byråkrati og topp-plansarbeid og liten vekt på grunnplansarbeidet. Et uttrykk for dette er dårlig vegledning av grupper og aktivister, et annet er liten massekontakt hos ledelsen. Dette fremmer ideer om at det er oss og kommunen det gjelder, ikke massene. Vi har ikke diskutert dette grundig, men jeg tror feil i propagandaen var stammer herfra. Så til økonomismen. Vi har diskutert dette at budsjett, prisstigning og enkeltsaker blir kampsakene våre, mens hovedparola: Gratis daghjem til alle barn, kommer i bakgrunnen. Bak dette ligger nok en ide om at først må vi slå tilbake kommunen, så kan vi ta opp våre krav. Dette viser at kravet om gratis daghjem er dårlig diskutert og at vi har få ideer knyttet til det. Vi har visst ikke andre perspektiver på hvordan vi når fram enn stadig å gå imot all prisstigning, så far inflasjonen ordne resten. Feil som dette har gjort at fronten passivt og ubevisst har slått inn på ei linje som ikke bare står i motsetning til partilinja, men som også viker unna sitt eget program: Gratis daghjem til alle barn!

PARTIKAMERATENE NEGLISJERER DAGHJEMSKAMPEN

Hva så med partiet? Vi hører ofte at daghjemskapem er viktig. Dette er sant. Det gjelder å fremme interessene til talløse småbarnsforeldre, hver daghjems plass er en forutsetning for at kvinnene skal ha arbeid og bli likestilt med mannen. Men hva så? Ser partiet det som sin oppgave å utvikle politikken, organisere kampen, rettleie og styrke fronten? I teorien ja, i praksis nei. Mange kamerater har unger på daghjem, men har aldri tid til foreldremøter. Mange er med i Kvinnefronten, men skjønner ikke at daghjemskampen er viktig for kvinnene. Andre jobber på daghjem, men legger ikke vekt på å få fram enheten mellom foreldre og ansatte. Lite står det i avisa vår. Klassekampen og vanskelig er det å få hjelp fra ledende organer når vi sjøl ser at vi stanger huet mot veggen. Dette setter daghjemskampen tilbake. Det blir noen få utvalgte personers «dodd» å drive daghjemskamp. Som eksempel på dette står opprettinga av aksjonen. Aksjonen ble dannet på initiativ fra Kvinnefronten for å organisere motstanden mot prisøkninga i 76. Da kampen vel var over, sto vi med mange kontakter, nydannede grupper og entusiastiske enkeltpersoner. I denne situasjonen så Kvinnefronten (og partiet) sin oppgave som løst og trakk seg ut. Mange ledende aktivister fikk andre oppgaver. Resultatet ble at lokale grupper datt sammen som korthus. Hvorfor trekke fram eksemplet fra daghjemsakksjonen ble starta? Ikke fordi alle skal drive daghjemskamp, men fordi jeg mener de økonomistiske og sektoreriske feilene til fronten er nær knyttet til ideer i partiet om at daghjemskamp

FAGLIG POLITIKK

er bra, av og til, og at vi kan komme susende inn på arenaen når massene sjøl har gjort alt forarbeidet.

DAGHJEMSAKSJONENS OPPGAVER FRAMOVER

Daghjemsaksjonen har to oppgaver nå: Slåss for retten til daghjem nå og å gjøre organisasjonen til en drivkraft i daghjemskampen i en del bydeler. Dette er en oppgave for boligavdelinger, kamerater på daghjemmene og i Kvinnefronten. Kommunens politikk er å øke prise-

ne og å uthule daghjemstilbudet ved å redusere utbyggingen, stenge spedbarnstuer og å gjøre daghjem til et 3-timers tilbud til ungene og slett ikke til foreldrene. Dette skal tvinge kvinnene ut av arbeid og skjule en del av arbeidsledigheten. Massene er imot denne politikken. Det er vår oppgave å organisere motstanden og å vise at bare når alle barn får gratis daghjem er alle mødre sikra mot frykten for å miste plassen, eller ikke ha råd til å ta den. Dette er en viktig del av kvinnes rett til arbeid.

Kamerat i Daghjemsaksjonen.

ÅRSMØTEVEDTAK OM ARBEIDERARISTOKRATIET

Etter diskusjon i avdelinga på vårt årsmøte, har vi gjort følgende vedtak på spørsmålet om arbeideraristokratiet (vedtatt av 75 prosent av medlemmene i avdelinga):

«For å vurdere om en person tilhører arbeideraristokratiet må en bare bruke objektive kriterier. Arbeideraristokratiet er et skikt som spenner over flere klasser. En arbeideraristokrat er en som blir bestukket gjennom superprofitten, og bære denne. Sjøl om en er kommunist og fungerer progressivt kan en tilhøre arbeideraristokratiet. Faren for at progressive arbeideraristokrater kan bli reaksjonære er hele tida til stede.

Vedtektene sier at vi skal kjempe mot a.a. Vi mener det er feil å kjempe mot arbeideraristokrater som

fungerer progressivt, men vi må hele tida kjempe for at de ikke skal bli overløpere og dermed fungere reaksjonært. Eksempler: En tillitsmann som mottar lønn (bestiktelser) fra bedriften for å gjøre fagforeningsarbeid er arbeideraristokrat fordi han får av superprofitten. Om han fungerer progressivt og prøver å fjerne unødige privilegier, skal han ikke bekjempes.

En tillitsmann som mottar industriarbeiderlønn fra fagbevegelsen og ikke på noen måte mottar bestiktelser fra superprofitten, er ikke arbeideraristokrat. Han kan i sin stilling fungere enten reaksjonært eller progressivt. Hvis en kan tenke seg en tillitsmann med lønn på f.eks. 200 000 fra fagbevegelsen (ikke fra superprofitten) er han en borger,

men ikke arbeideraristokrat. Skulle et partimedlem komme i denne situasjonen må han kjempe for en lønn som ikke er over gjennomsnitt industriarbeiderlønn.»

Dessuten ble følgende vedtak gjort enstemmig på vårt årsmøte:

«I vedtektene står det: «Sosialt har disse arbeideraristokratane te-

ke steget ut av arbeidarklassen og vorte småborgarar eller borgarar.» Her mener vi vedtektene er uklare. Hva menes f.eks. med *sosialt*? Vi mener at klassetilhørigheten *bare* kan vurderes ut fra Lenins kriterier. Vi er uenige i at man kan «sosialt» tilhøre en klasse. Det bryter med Lenins lære.»

HARRY

HVOR BLEI DET AV LØPE- SEDDLEN OM TARIFF- OPPGJØRET

Til SKs Faglige utvalg (FU).

Ad Direktiv om arbeidet med tariffoppgjøret i februar – april.

Hovedparola: «Avvis lønnsnedslag» som partiet har stilt for denne fasen er riktig. I direktivet står det videre: «Vår oppgave er å reise de fagorganiserte til kamp mot dette angrepet på levestandarden. Den første delen av denne oppgaven er nødvendigvis å skape en opinion i arbeiderklassen for å protestere mot lønnsnedslaget og lønnsdiktatet som nå blir planlagt.»

Dette er også korrekt, og propagandaoffensiven med innhold: «Måtehold», og «vi er alle i samme båt» osv., har økt i styrke og omfang etter at dette direktivet kom. I den politiske situasjon som særlig DNA/LO-ledelsen prøver å skape trengs både propaganda og agitasjon fra partiets side.

Gjennom direktivet om det videre

arbeidet med tariffoppgjøret ble kameratene forespeila at ca. 5/2 skal en løpeseddel som begrunner hovedparola være trykt. Vi har enda ikke sett/hørt noe om at den er ferdig!

Som nevnt trengs den slags propaganda fra oss *na*, hvilket også høyere organ i partiet tydeligvis har vurdert som nødvendig.

Kritikken går på jonglering med datoer. Når et organ i partiet legger plnaer for en del av partiets arbeidsområde er inndeling i faser, og fastsetting av tidsfrister en viktig del av planlegginga. Tidspunkter/frister må være realistiske og ikke idealistiske!

Når det i direktivet pkt. 2a står ca. 5/2, kan ikke det åpne for betydninga ca. 14 dager etterpå (?).

Hvorfor er jonglering med datoer en dårlig ting? Det vanskeligjør avdelingenes mulighet til planmes-

FAGLIG POLITIKK

sig arbeid.

Avd.styret prøver å legge opp arbeidet i forhold til fasene som er lagt opp fra overordna organ. Planlegginga fra avd. styret sin side skal også omfatte hva slags arbeid vi kan trekke med masser på. Hva kan skje når avtaler gjøre smed masser, og stoff/materiale som skal spres ikke kommer?

I verste fall svekkes tilliten til

partiet. Hvorfor ikke komme med en begrunnelse i KK for hvorfor løpeseddelen ikke er ferdig, i det minste en beskjed om at «det arbeides med saken», på en eller annen måte. (Hvis dette har gått oss forbi, er det vi som nå kritiseres. Forøvrig opprettholdes kritikken av «sjonglering med datoer»!).»

*Faglig ansvarlig i en
partiavdeling*

SVAR FRA FAGLIG UTVALG

Takk for kritikken. Når svaret vårt kommer så seint, så skyldes det at vi ikke fikk kritikken deres før i juni. Men kritikken står ved lag og er i og for seg like aktuell.

Vi er fullt ut enig med kritikken deres. Den løpeseddelen dere etterlyser kom aldri ut og ingen ble varslet om det. Vi annonserte også to andre løpesedler, nemlig en for fremmedarbeidere på flere språk, og en for ungdom. Heller ikke disse er kommet.

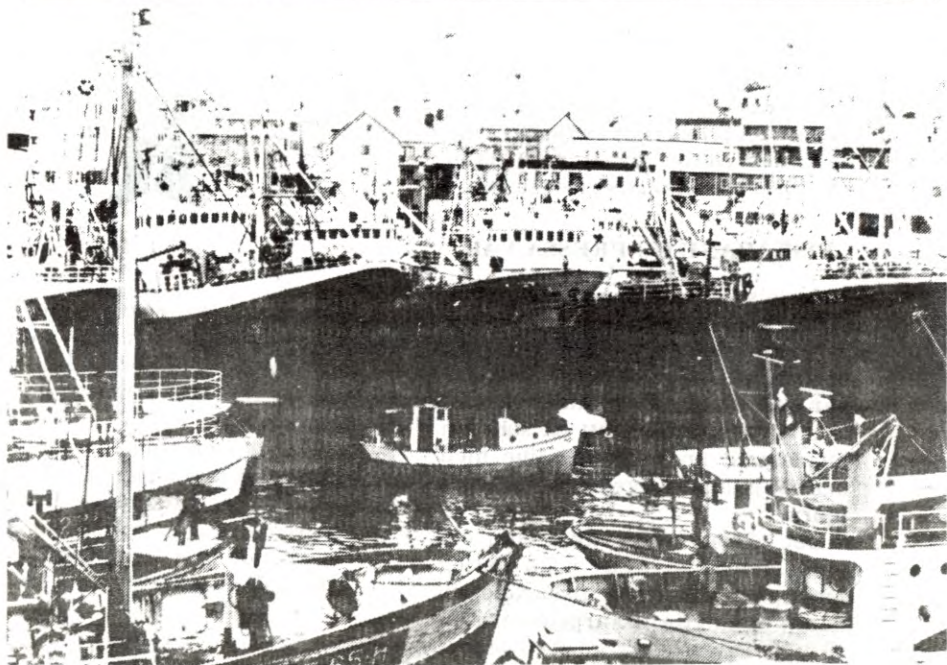
Hovedløpeseddelen som skulle komme ut 5/2 var planlagt utfra at vi regna med å kjenne LOs krav på det tidspunktet. Nå klargjorde ikke representantskapsmøtet i LO noen detaljerte krav, men vi hadde likevel nok materiale til å lage en bra løpeseddel som advarte mot det sannsynlige resultatet. Uklarheten omkring LOs krav, var den umiddelbare årsaken til at løpeseddelen

blei utsatt. Dette var politisk feilaktig av oss. Seinere utpå varen, vurderte vi det slik at en partiløpeseddel om tariffoppgjøret/lønnsnedslag ville ha små muligheter for å bli effektivt spredd pga. at alle partiavdelinger prioriterte 1. mai-arbeidet. Dessuten spredde Faglig 1. mai-front overalt løpesedler som omhandla de samme sakene. Fremmedarbeider- og ungdomsløpeseddelen kom inn under samme vurdering.

Uansett årsak til at løpesedlene ikke kom ut, så var det en grov feil av Faglig Utvalg å ikke varsle partiavdelingene. Vi oversa fullstendig konsekvensene for avdelingenes planer og partiets forhold til massene. Dette er en alvorlig byråkratisk feil og vi vil forsøke å ta lærdom av kritikken deres for framtida.

*Kameratshg hilsen
Faglig Utvalg*

FISKARANE — EIN RIKTIG POLITIKK?

Kameratar — har me gjort ei grundig marxistisk analyse av fiskarane sine problem og deira forhold til revolusjon og sosialisme? Eg våger å tvile på det.

- Dessutan — er heile analysa vår rett?

FEIL ANALYSE

I Røde Fane nr. 1—75 s. 62 står det: «Det karakteristiske trekk ved norsk fiskerinæring er: — at fiskerne gjennom sine organisasjoner kontrollerer en stor del av fiskeom-

setninga og har stor innflytelse i fiskeripolitiske spørsmål.»

No ser ikkje eg på meg sjølv som nokon autoritet på området, men eg har dreve litt med makrelldriving og veit heilt sikkert at det som står i RF er akkurat 100 prosent feil.

Den vanlege fiskarproletaren har like mykje å seie i Noregs Makrelllag som sveisaren har i bedriftsleiinga for t.d. Nyland Vest.

Kameratar — når tankar i RF har fått stått uimotsagte frå 1975—78 vil mange ha lov til å tru at RF sitt syn er AKP sitt syn. Korleis kan me væ-

re leiande i kampen når eit slikt syn får råde grunnen?

Dessutan — eg veit det blant nokre kameratar finnes ein skepsis til fiskarane. Eit par kameratar har til og med hevda at fiskarane er borgarlege og reaksjonære. Kva er mest borgarleg — kven er mest reaksjonær — fiskarane eller dei to kameratane?

Kameratar, — eg har ei føling av at mange av oss enno ikkje har oppdaga kor viktig fiskarproletariatet kan bli i ein sosialistisk revolusjon.

FISKARANE OG PRESSA VÅR

Korleis står det til med pressa vår og fiskarane? KK har betra seg litt på dette området, men framleis eksisterar fiskarane berre for avisa når det er fiskeriforhandlingar, ellers vert fiskarane sett på som ein interessant kuriositet på line med den tasjmanske tiger og kvit brunbjørn.

Det virker heller ikkje som om partileiinga har gjort noko særleg for å gå i spissen for fiskarane sin kamp og knytte fiskarproletariatet til resten av arbeidarklassen og proletariatet.

Eg trur det ville vere rett å opprette eit eige tidsskrift for fiskarane. Eit teoretisk tidsskrift som kunne gått grundig i detalj bl.a. i økonomiske og organisasjonspolitiske studier osv. — så grundig at det ville vere feil å trykkje dei i KK.

Me har Sigden, men eg meiner det er feil å blande detaljerte fiskar- og bondeanalyser og opplysningar i eit og same blad.

KORLEIS SNU ELENDET?

Dessutan — eg trur det vil vere

korrekt å gi nokre kameratar i hovudoppgåve å samle stoff til ei grunnsolid Oktoberbok om fiskarane. Ei analog bok burde ein og lage om bøndene.

KK er som tidlegare nemd svak med fiskarreportasjar. Dette ma endrast. — Eit konkret forslag til å betre dette ville vere å gi ein lokalredaksjon (t.d. i Tromsø) i hovudoppgåve å samle stoff om fiskarane.

SYMBOL

Kameratar — me treng eit symbol for fiskarane på lik linje som me har symbol for bøndene.

Kva symbol skal me velje? Etter mi mening står valet mellom merkpinne, klepp og bøtenål.

Merkpinnen og kleppen er mest militante, bøtenåla er lite militant. Kleppen og bøtenåla er svært kjent, men blant *landkrabber* er merkpinne lite kjent. Kleppen er brukt i få fiskegreiner, men både merkpinne og bøtenåla er brukt i så å si alle fiskegreiner. Reint matematisk (med omsyn til sterke og svake si-

der) står altså kleppen, bøtenåla og merkpinnen likt, men eg trur kleppen sin særmerkte kontur utan samanlikning vil gjere seg best på trykk. Eg held difor ein knapp på kleppen. Allikevel — eg er *ikkje* sikker. Kom med synspunkt og eventuelle nye og betre forslag om dette.

FISKARANE UNDER SOSIALISMEN

Kvifor høyrer me så lite om fiskarane i dei sosialistiske landa? «Kina i dag» er taus som ein teglstein — eg har skrive til bladet og håper dei vil endre på elendet. KK skriv om bønder og industriarbeidarar i Kina og Albania — og det er bra, men kor er fiskarane? Har partiet gjort noko for å samle stoff om dette? Eg trur det vil vere rett å sende ein delega-

Et eksempel på en klepp. Denne typen har en klump til å slå i hjel fisken med.

sjon til eit sosialistisk land og så la desse lage ein rapport om dette — kanskje ei eiga bok, eller aller heist burde denne rapporten vere ein del av den foreslåtte Oktoberboka.

Til slutt: Det nyttar lite å si til ein fiskar: «Kjemp for sosialismen og du skal få det *betre*» når me kommunistar ikkje kan fortelje kva dette *«betre»* er for noko.

Tobias

NÅR DU SKRIVER TIL TF.

Hvis du skriver til TF, husk:

1. Skriver du for hånd må du skrive *leselig*. Mye ekstra arbeid for oss hvis vi skal være skrift-tydere.

2. Bruker du maskin — skriv med dobbel linjeavstand og *maks. 55 anslag per linje*. Da kan vi bruke manuset direkte uten å skrive det

om på maskin. (Mye arbeid spart).

3. Lag mellomoverskrifter. Bare tekst uen avbrudd er tungt for leseren. Del opp i avsnitt med en egen overskrift. Se i KK og Røde Fane — de gjør det konsekvent. Hvis du ikke gjør det må vi gjøre det.

Innhold - TF august 1978

Leder: Vær dristig - ga i spissen for en brei allianse	2.
<i>Anti-byråkrati-kampanja:</i>	
Anti-byråkrati-kampanja - mer konkret veiledning ?	5.
Har partiledelsen brutt den demokratiske sentralismen ?	7.
Likt og ulikt fra Jern Jesper.	10.
<i>Ungdomskampanja:</i>	
Rockkedebatten - om sjølkritikken fra Kark	12.
Kommentar til sjølkritikken fra Kark	16.
Hvem tjener på karakterene ?	17.
Uttalelse vedtatt enstemmig på årsmøtet i et RU-lag.	19.
Vi har verva mange nye medlemmer	19.
<i>Kvinnekampen:</i>	
Viktige erfaringer fra 8.mars arbeidet	21.
Har Kvinnefronten skifta linje ?	23.
Partiet må være ledende - også i daghjems kampen !	24.
<i>Faglig politikk:</i>	
Årsmøtevedtak om arbeideraristokratiet	25.
Hvor blei det av løpeseddelen om tariffoppgjøret ?	27.
Svar fra faglig utvalg.	28.
Fiskarane - ein riktig politikk ?	29.